

komster. Det undrer mig egentlig ikke, at det ærede 12te tingvalgte Medlem udtaler sig saaledes, thi baade ifølge hans Virksomhed og hans politiske Opfattelse maa det jo for ham være naturligt at opheje Overenskomsten til det sublime, som overhovedet ikke maa røres. Men jeg maa rigtignok sige, at det undrer mig i særdeles høj Grad, at det ærede 18de tingvalgte Medlem, som jeg skulde tro maatte se paa dette ud fra noget andre Forudsætninger og med lidt anderledes skabte Øjne; ogsaa kunde tale om, at man her søger ved Lov at bryde Overenskomsten. Den eneste Forklaring, jeg kan finde for det ærede 18de tingvalgte Medlems Stilling, er den, at han har været førende ved Produktionen af den Lovgivning gennem Krigsaarene, hvor der altid var Tale om Tvang og paafølgende Bøde. Men det er jo slet ikke Tilfældet her. Overenskomsten mellem Arbejdsgivere og Arbejdere bestaar, der sker ingen Forandring i den. I samme Øjeblik som man ophører med at opfylde de Vilkaar, der er fastsat for Statens særlige Krisehjælp, gælder Overenskomsterne, gælder Tarifferne, som er aftalt i April Maaned. Staten siger aldeles ikke: Det skal være saaledes, eller det maa ikke være saaledes, men Staten siger: Vil I have den særlige Hjælp fra Statens Side, som I anser for fornøden, for at vedkommende Virksomhed kan fortsættes i det Omfang, som er ønskeligt, for at alle kan finde Beskæftigelse, maa I selv bidrage til at konsolidere denne Virksomhed, til at muliggøre, at eders Produktion kan tage Konkurrencen op gennem de Vilkaar, som her er opstillet; men i samme Øjeblik dette ikke maatte passe jer længere, er de ved egen Beslutning gennemførte Tariffer og Overenskomsten om Arbejdstiden i Kraft. Her er ikke Tale om Tvangsforanstaltning under nogen som helst Form, her er Tale om at forsøge paa med forenede Kræfter fra Statsmagtens, fra Kapitalmagtens og fra Arbejdets Side at løse en Opgave, der trænger sig paa til Løsning, og jeg tror, at den høje Rigsdag vil gøre vel i at støtte Bestræbelserne herfor gennem Vedtagelsen af det foreliggende Lovforslag.

Brandes: Jeg tror næsten, man kunde maale Landstingets Indflydelse derved, at man pegede paa, at vi fører denne Forhandling om dog meget vigtige Sager saaledes, at Hastværket maa præge os, medens det dog med Landstingets Samtykke og Regeringens Godkendelse kunde tage adskillige Dage at gennemarbejde det For-

slag, der foreligger, og forsøge at komme til en Ordning deraf. I Virkeligheden har vi Kniven paa Struben, denne Sag skal afgøres, og jeg kan sige til den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti (Tvede), at dette, at han og andre har forhandlet med Medlemmer af Folketinget enten under Regeringens Ægide eller uden, beviser intet for Landstinget; thi selv om der aldeles intet Landsting var; var det jo muligt, at det ærede Medlem og nogle af hans Meningsfæller kunde forhandle med Folketinget om et foreliggende Forslag. Det afgørende er dog, naar Forslaget kommer til Landstinget, om Landstingets Tilkendegivelse overfor det da betyder noget, eller om den er givet i Forvejen med fuldkommen matematisk Sikkerhed, fordi Sagen er afgjort i Folketinget.

Den højtærede Indenrigsminister viser mig jo megen Opmærksomhed. Jeg kan næsten ikke fortrække en Mine, ikke smile, ikke ryste paa Hovedet, uden at den højtærede Minister tillægger det en saadan Betydning, at han maa omtale det her. Er det ikke for megen Ære at vise et menigt Medlem af dette høje Ting? Dernæst afæskede han mig meget stærkt en Erklæring om, hvorledes mit Forhold er dels til mit Parti, dels til den Importregulering, der om en Uge tilhører Historien. Jeg skal tillade mig at sige til den højtærede Minister og gøre det saa kort som muligt af Hensyn til Tingets og Formandens sikkert givne Ønske om at slutte Forhandlingen, at jeg allerede ved August-Lovens Behandling i dette høje Ting udtrykte min store Betænkelighed ved Loven, stillede mig yderst kritisk overfor den, kun ansaa den for et Forsøg, der kunde gøres, hvis man gjorde det paa rette Maade, hvis man stillede Importreguleringen alene i Forhold til valutasvage Lande og arbejdede med Forudsætninger for denne Lovs Praktisering, som jeg mente, den højtærede Indenrigsminister overhovedet ikke var i Stand til, og hvorfor? Fordi der indenfor Regeringen var et Modsetningsforhold og en Kamp mod dette Forslag, som gav sig til Kende gennem den højtærede Landbrugsminister, til hvem jeg virkelig vil foreslaa den højtærede Indenrigsminister at holde hele den Tale, han holdt til mig, for den højtærede Landbrugsminister har i de stærkeste Udtryk modsat sig Importreguleringen. Han har, efter at Loven var gennemført, erklæret, at den var et Skridt til Siden, hvormed han vilde betegne, at det var et Skridt til den gale Side, et Skridt, der førte ud til Graften, og han har overhovedet paa intet Punkt